

ELS VAIG VEURE L'ALTRE DIA. Desmillo-
rats, angoixats, esgotats. Perversament
allunyats un de l'altra. I discutien. Discu-
tien molt, per tot, en qualsevol moment.
Convertits en víctimes d'una nova realitat
colpidora, no vaig estar capaç de reconèi-
xer aquella parella encisadora
de fa anys
que de l'amor
n'havien creat
un projecte
vital comú.
No anaven
agafats de la
mà. Aquell tret característic, que els feia
cursis però a la vegada generava certa

gelosia, ja era un record. Ara quelcom
s'interposava entre ells. Un espai irrecu-
perable, una distància irreconciliable.

Ell, sense corbata i mal afaitat, reflec-
tia la situació. Feia dos anys va tancar
l'empresa i es va veure obligat a viure
del sou de la dona. "Mai més

**Ho havien retallat tot; només
quedaven ells i estaven decidits
a fer-ho.**

autònom",
repetia
incansable-
ment. Ella,
mestra de
professió, pro-

testava per la retallada de sou amagada
darrera la pèrdua de pagues dobles. "És
vergonyós" cridava indignada.

D'un temps ençà dos fills, una hipò-
teca i la pòlissa del negoci, transformada
en crèdit obligatòriament, feien insoste-
nible la situació. La possibilitat d'ajut dels
pares era insuficient. Ho havien retallat
tot; només quedaven ells i estaven deci-
dits a fer-ho.

El desgast d'una conjuntura insos-
tenible havia guanyat. La separació era
l'única alternativa a una relació tensa,
insuportable i el més sagnant, poc exem-
plar davant dels fills. No quedava espai
amorós on agafar-se per superar les ad-
versitats conjuntament.

Però la realitat és més cruel del que
imaginaven. El pis no es pot vendre; la

venda no eixugaria el deute; ell no dispo-
sa d'ingressos per anar de lloguer o justi-
ficar la custòdia compartida que sempre
havien defensat; ella tota sola no es veu
capaç de respondre a la manteniment dels
nens, té por per la feina i no pot tornar a
casa dels pares.

No es poden separar. Ni això. Hauran
de practicar l'austericidi convivencial
mentre puguin, esperant que la crisi
amaini, per més endavant agafar camins
diferents i començar de nou. I estan se-
gurs que quan la possibilitat arribi pas-
saran desapercebuts enmig del munt de
parelles erosionades que tiraran pel dret
a la mínima possibilitat econòmica.

La pregunta

JOSÉ MANZANO 73 años, Granollers

*"Es complicado, porque no depende
solamente de él, sino de todo el colectivo
que está detrás suyo, que no parece tan
dispuesto a los cambios".*

JOSÉ RESINA 50 años, Granollers

*"No creo que cambie nada. La verdad es
que no creo en la Iglesia".*

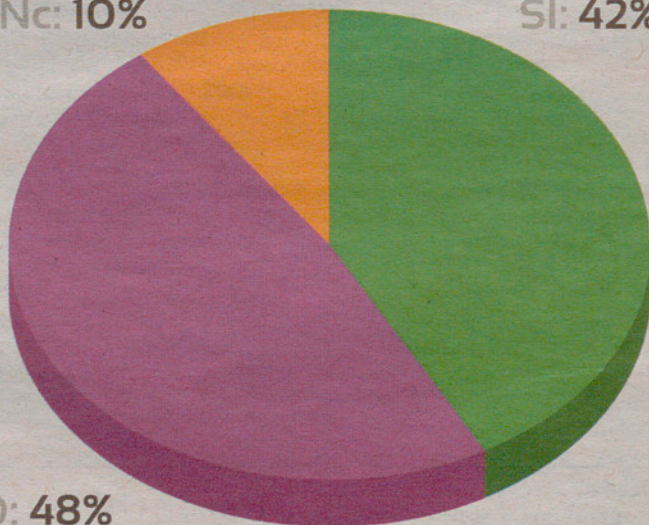

JORDI BALIARDA 18 años, St. F. de Campsentelles

*"No creo que cambie mucho, pero sí que
él será más próximo al pueblo que sus
antecesores".*

Ns/Nc: 10%

Sí: 42%

Encuesta: Oriol Serra
Fotos: Xavier Solanas

Encuesta realizada a 100 personas
escogidas al azar en las calles de
Granollers el pasado lunes, 25 de
marzo de 2013.

GARANTIR UN PRESENT I UN FUTUR PER A LES PERSONES AMB AUTISME

Ja de ben petit, hi havia coses que intranquil·litzaven
els seus pares: cara poc expressiva, l'absència d'aquells
somriures que tant agraden a la família o la seva indife-
rència al contacte físic. Quan la mare s'hi acostava per alçar-lo
del seu llit, no reaccionava, no aixecava els braços, com ella
sabia que feien els altres nens. Ja es feia evident una inco-
municació, que s'anunciava insalvable.

El contacte ocular era escàs. El cridaven pel seu nom
i sovint no responia. L'aprenentatge de la parla va ser
molt costós. No compartia, ni mostrava interès en jugar i
relacionar-se amb la resta de companys de l'escola. Li agra-
daven els cotxes, però no per jugar-hi com la majoria dels
infants, només per fer girar les seves rodes, durant llargues
estones, mentre se les mirava amb fascinació. No se li en-
devinava cap interès per compartir les seves aficions, que
eren molt restrictives, repetitives i ritualitzades.

Després de visitar diferents especialistes, els van dir
que el seu fill tenia un trastorn autista. Actualment sabem
que 1 de cada 150 persones, presenta un TEA (Trastorn
de l'Espectre Autista). Molts sortosament, en tenen una
afectació lleu, fet que els permet portar una vida amb prou
autosuficiència. N'hi ha d'altres, que n'estan severament
afectats. En alguns casos, s'hi associa una discapacitat
intel·lectual moderada o severa, fet que agreuja la inca-
pacitat de la persona per poder dur una vida autònoma.
Són persones que necessiten un entorn adaptat a les seves
necessitats.

A Catalunya, disposem de pocs recursos
especialitzats per a atendre els casos greus. Un
d'ells és a la Garriga, pioner a nivell de l'estat i
d'Europa.

Ja fa més de trenta-cinc anys que un grup de
pares amb fills severament afectats, juntament
amb un equip de professionals, van impulsar
un projecte basat en el desenvolupament de la
capacitat diagnòstica de l'autisme i el seu tracta-
ment, i la creació de serveis per a tot el cicle vi-
tal. Uns serveis específics i de qualitat, aleshores
inexistents en el nostre país.

Des d'Autisme la Garriga, ens sumem a la
comemoració del Dia Mundial per a la Con-
scienciació de l'Autisme amb el ferm propòsit
de seguir oferint una atenció de qualitat, i
d'acompanyar a les persones severa-
ment afectades per l'autisme al llarg
de tota la vida.

Joan Cruells
Director General d'Autisme
la Garriga
www.autisme.com

Joan Cruells